

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Бургас, 23.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Светла М. Цолова
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Елена П. Г.а
в присъствието на прокурора И. Анг. К.
като разгледа докладваното от Пламен Анг. Синков Наказателно дело за възобновяване № 20232000600142 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.420, ал.2, вр. чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Образувано е по искане на осъденото лице Т. Г. М. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 2071/2020г. по описа на Районен съд Бургас. Претендира се отмяна на постановената по делото присъда № 260005 от 21.03.2022г. и връщане на делото за ново разглеждане и допълнително разследване.

Излагат се доводи, че са допуснати съществени процесуални нарушения при събирането и оценката на доказателствения материал. Твърди се манипулиране на свидетели, чрез насилствени физически методи, сплашване и подвеждане, довело до опорочаване на събраните доказателства в съдебната фаза. Според искателя съдът е надценил тежкото му криминално минало, като същевременно не е отчел физическата му невъзможност да е съпричастен към деянието, поради 100% инвалидност. Предвид изложените съображения счита, че атакуваната присъда подлежи на отмяна и делото следва да се върне за допълнително разследване.

Пред настоящия съд искането се поддържа от упълномощения защитник адв. Ч. и осъдения.

Прокурорът от Апелативна прокуратура –Бургас изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване, заявено от осъденото лице и предлага същото да бъде оставено без уважение. Принципно намира, че заявените оплаквания касаят обосноваността на съдебните актове, което не е касационно основание. Ако се приемат за възражения за допуснати нарушения в процесуалната дейност на съдилищата по преценка и анализ на събраните доказателства, довели според искателя до неправилното му осъждане, могат да бъдат обсъдени като касационно основание по чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.348, ал.1, т.2 от НПК. В искането не са изложени нито твърдения за нарушение на материалния закон, нито за явна несправедливост на наложеното наказание, каквито обстоятелства вече е недопустимо да се въвеждат. В хода на съдебното производство процесуални нарушения не са допуснати. Двете инстанции са обсъдили подробно, задълбочено и изчерпателно всички доказателства, които са анализирани и е отговорено аргументирано на всички направени възражения. Няма игнорирани доказателства. Макар, че настоящото искане е лишено от конкретика относно кои свидетели се считат за манипулирани, следва да се има предвид, че се касае за свидетели служители на полицията, или от администрацията на Центъра за настаняване от семеен тип, които няма нужда и логика да бъдат заплашвани или насилвани за получаване на определени показания. Това важи и за пострадалата свидетелка Иванова и нейната приятелка Блага Иванова, които са дали ясни и безпротиворечиви показания, кореспондиращи с останалите свидетели. В съдебните актове са посочени и доказателствата, от които са направени категорични изводи, че М. е автор на деянието.

Апелативният съд провери доказателствата по делото, съобрази становищата и доводите на страните и в пределите на правомощията си намери следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство е процесуално допустимо. Макар, че по същество заявените оплаквания разкриват недоволство от обосноваността на съдебните актове по същество на делото, което не е касационно основание и съответно такова за възобновяване, настоящият съд ги приема за възражения за допуснати нарушения в процесуалната дейност на съдилищата по преценка и анализ на събраните доказателства - основание за възобновяване по чл.422, ал.1, т.5 вр.

чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Искането е направено в срока по чл.421, ал.3 от НПК.

Разгледано по съществото си, в контекста на очертаната аргументация, искането на осъденото лице е НЕОСНОВАТЕЛНО. Съображенията за това са следните:

С присъда № 260005 от 21.03.2022г., постановена по НОХД № 2071/2020г. по описа на Бургаския районен съд, подсъдимият Т. Г. М. е бил признат за виновен в това, че на 05.05.2018г. в гр. Бургас в ж.к. „И.“, бл.*, вх.*, ап.*, в условията на опасен рецидив се съвкупил, като вкарал половия си орган във влагалището на ненавършилата осемнадесет годишна възраст В. Р. М., родена на *.*.*.*г. (на петнадесет години), като я принудил към това със сила и заплашване - извадил пистолет „Екол Р29“ с фабр.№ ЕР13120244, насочил го към нея и ѝ забранил да се съпротивлява, както и заедно със З. С. П. с дърпане разтворили краката ѝ, за да бъде осъществено съвкуплението, като деянието е извършено от две лица - престъпление по чл. 152, ал.3, т.1 и т.5, вр. ал.2, т.1, вр. с ал.1, т.2, вр.с чл.29, ал.1, б.,а“ и б.,б“ от НК, поради което и на основание чл. 54 НК е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от девет години, което да изтърпи при първоначален строг режим.

Със същата присъда е призната за виновна и подсъдимата З. С. П. – родена на *.*.*.*.*г. в гр.Нова Загора, в това, че в периода от 05.05.2018г. до 08.05.2018г. в гр.Бургас в ж.к. „И.“, бл.*, вх.*, ап.*, противозаконно лишила от свобода непълнолетната В. Р. М., родена на *.*.*.*.*г., на петнадесет годишна възраст, като заключила входната врата на жилището, извадила ключа от ключалката и не я пустила да си тръгне, и лишаването от свобода е продължило повече от две денонощия - престъпление по чл.142а, ал.5, вр. с ал.3, т.1, вр. с ал.1 от НК /в хода на процеса със ЗИДНПК ДВ бр.16/2019г. ал.4 става ал.5/, поради което и на основание чл. 54 НК е осъдена на наказание лишаване от свобода за срок от три години, изпълнението на което, на основание чл. 66, ал.1 от НК, е отложено за изпитателен срок от пет години.

Подсъдимата З. С. П. е призната за виновна и в това, че на 05.05.2018г. в гр. Бургас в ж.к. „И.“, бл.*, вх.*, ап.*, в условията на реална съвкупност с престъплението по пункт 1, принудила ненавършилата осемнадесет годишна възраст В. М., чрез употребата на сила - запушила устата ѝ с ръка и с дърпане ѝ разтворила краката, в резултат на което Т. Г. М. се съвкупил с нея, като

деянието е извършено от две лица - престъпление по чл.152, ал.3, т.1, вр. ал.2, т.1, вр. ал.1, т.2, вр. с чл.23, ал.1 от НК, поради което и на основание чл. 54 от НК е осъдена на наказание лишаване от свобода за срок от три години, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от пет години.

На основание чл. 23, ал.1 НК на подсъдимата П. е определено и наложено едно общо наказание в размер на най-тежкото, а именно лишаване от свобода за срок от три години, изпълнението на което на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от пет години.

Присъдата е била атакувана пред въззивната инстанция, като с решение № 30 от 26.01.2023г., постановено по ВНОХД № 575/2022г. по описа на Бургаския окръжен съд, изцяло е потвърдена.

Настоящият съд намира за неоснователни доводите на искателя и защитника, че присъдата и въззивното решение са основани на негоден и превратно оценен доказателствен материал. Въпреки че в искането не са посочени конкретни нарушения, апелативният съд не установи опорочаване на принципите, заложили в нормите на чл.13, чл.14 от НПК и чл.107, ал.3 и ал.5 от НПК. По делото са събрани всички възможни доказателства, които допринасят за изясняване на обективната истина. Изготвените експертни заключения по назначените ДНК експертиза, съдебномедицинска експертиза на пострадалата, химическа и химикотоксикологична експертиза, балистична и комплексна психиатрично-психологична експертиза, са дали ясни и обосновани отговори на всички поставени въпроси, които не са оспорени от страните и са допринесли за конкретизиране на фактическата обстановка. Правилно решаващите съдилища са основали изводите си основно на показанията на пострадалата В. М., като същата е била разпитана и пред двете редовни инстанции. Показанията ѝ са логични и последователни, те намират опора в показанията на останалите свидетели по делото и кореспондират със събрания доказателствен материал, включително с експертните заключения и веществените доказателства.

Не намират опора по делото възраженията на осъденото лице, че присъдата се основава на манипулирани свидетелски показания. Тъй като липсва конкретно посочване кого визира осъдения, апелативният съд не може и да отговори детайлно на направеното възражение. Само следва да се посочи, че в огромното мнозинство разпитаните свидетели са такива,

посочени и ползвани от държавното обвинение за обосноваване на обвинителната теза – полицейски служители, педагози и психолози от състава на полицията и социалния дом, самата пострадала и нейни приятелки, които няма нужда и логика да са мотивирани към съответните показания чрез заплашване или насилие от разследващите органи. Няма и такива данни по делото. Показанията на всички разпитани свидетели кореспондират помежду си и последователно изясняват по несъмнен начин възприетите от съдилищата факти.

И двете осъдени с присъдата лица са имали възможност да изложат своята версия за случилото се и да се защитят в съдебно заседание пред първоинстанционния и въззивния съд, при което не се установява спрямо тях да е упражнен натиск под каквато и да е форма в съдебното производство. Предвид изложеното, правилно при мотивиране на изводите си за съпричастността на М. и П. към извършването на процесните престъпления, решаващите съдилища не са ползвали обясненията на осъдените от досъдебното производство. Последното е гаранция, че съдебните състави са формирали вътрешното си убеждение позовавайки се само на законосъобразно събрани доказателствени материали. Присъдата и въззивното решение са основани на цялостен анализ на всички свидетелски показания, експертни заключения и останалите доказателствени материали, които разгледани поотделно и в тяхната съвкупност не оставят съмнение в авторството на деянието, за което Т. Г. М. е предаден на съд и осъден. В съдебните актове на решаващите инстанции, е посочено на кои от доказателствата и защо съдилищата дават вяра и съответно кои не кредитират като достоверни източници. РС-Бургас, като е бил критичен към обстоятелствата, изложени в обвинителния акт, а ОС-Бургас към посочените в мотивите на първоинстанционната присъда обстоятелства, на базата на събраните доказателства и на закона са формирали самостоятелно вътрешното си убеждение. Разсъжденията на съдилищата са последователни и обхващат всички спорни факти по делото, в резултат от което са достигнали до единствения възможен верен извод по отношение извършването и авторството на престъпното деяние. С оглед на изложеното, може да се направи обоснован извод, че осъждането почива на надлежна доказателствена основа, а не на предположения, поради което не е нарушена разпоредбата на чл.303 от НПК. Не се констатира нарушение и на разпоредбата на чл.305, ал.3

от НПК при постановяване на въззивното решение, тъй като съдилищата са подложили на обстоен анализ всички доказателствени източници по делото, като подробно са аргументирали своите съображения да дадат вяра на показанията именно на пострадалата и на другите свидетели на обвинението.

Липсата на допуснати съществени процесуални нарушения изключва възможността за отмяна на осъдителните съдебни актове по реда на възобновяването и връщане на делото за ново разглеждане на това основание.

Относно твърдението за незаконосъобразност на съдебните актове на редовните съдебни инстанции в депозираното искане не се излагат конкретни доводи. Основните възражения са за необоснованост, доколкото касаят оценката, дадена от съда на установените по делото обстоятелства. Необосноваността не е касационно основание по [чл. 348, ал. 1, т.1-3 от НПК](#), следователно и не е основание по [чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК](#) за възобновяване на наказателното производство. Оплакванията за необоснованост не кореспондират със специфичните характеристики на настоящото производство, което е способ за извънреден контрол на наказателните дела. Дадената оценка на фактите по делото от инстанциите по същество не подлежи на преразглеждане в производството по възобновяване. Наведените доводи за необоснованост могат да бъдат обсъдени единствено на плоскостта на претенции за допуснати съществени пропуски относно начина на формиране на вътрешното убеждение на инстанциите по същество, каквито в настоящия случай се установи, че не са налице. Ето защо, оплакванията за необоснованост не могат да доведат до отмяна на първоинстанционната присъда и на въззивното решение.

По изложените съображения, Апелативен съд Бургас намира, че искането за възобновяване на делото на осъденото лице Т. Г. М., е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице Т. Г. М., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 2071/2020г. по описа на Районен съд Бургас.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____